

Dødsfald i alle Tilfælde ydes et Bidrag til den afdødes efterladte af 50 Kr. til Begravelsesomkostninger og kan ydes til den paagældendes efterladte Enke og Børn visse nærmere bestemte Pensioner, som ikke kunne overstige 300 Kr. Nu er Spørgsmaalet, hvor store de Udgifter ville blive, som kunne paaregnes at komme til at paahvile Forsikringsanstalten aarlig efter de Sætter, her ere fastsatte. Der er da ingen anden Vej at gaa end saa vidt muligt at benytte det foreliggende statistiske Materiale til at skaffe sig Kundskab om, hvilket Antal ulykkelige Hændelser saa vel medførende Død som Invaliditet, der kan forventes at fremkomme her i Landet, naar Loven er traadt i Kraft. Den ærede Forslagsstiller har i sit Indledningsforedrag, som berørt, givet en udførlig Meddelelse for dette Forhold, og paa væsentlige Punkter tror jeg, den ærede Forslagsstiller har fuldkommen Ret. Forslagsstilleren gaar saaledes ud fra, at der her i Landet skulde kunne paaregnes omtrent 700 Dødsfald aarlig som Følge af ulykkelig Hændelse. Det statistiske Materiale, som den ærede Forslagsstiller har benyttet, er vistnok i alt væsentligt rigtigt. Den ærede Forslagsstiller gaar ud fra, at af dette Totalantal, 700, kan han udstyre 300, som skulde falde paa den ikke forsikringspligtige Del af Samfundet, altsaa paa Børn under 18 Aar og gifte Kvinder, medens 400 falde paa de forsikringspligtige 927,000, altsaa paa Mænd og gifte Kvinder. Hele denne Side af hans Statistik har jeg ikke noget væsentligt at indvende imod. Jeg tror, at den i det store og hele er rigtig. Derneft gaar den ærede Forslagsstiller ud fra, at der ligeledes af forsikringsberettigede Ulykkestilfælde, som medføre Invaliditet, skulde ske 400 Tilfælde om Aaret, hvoraf han ligesom ved Dødsfaldene mener, at Halvdelen angaar ugifte og Halvdelen Familieforsørgere. Men paa dette Punkt tror jeg, at Materialet har glippet for den ærede Forslagsstiller. Jeg tror ikke, at dette Antal er nær tilstrækkeligt, men jeg erkender Umuligheden af at finde et saa tilstrækkelig sikkert og fyldestgørende statistisk Materiale her i Landet, at man kan gøre disse Ting nøjagtigt op. Det kan vist ikke lade sig gøre. Men Forholdene ere dog saaledes, at man ikke nu, som da man for nogle Aar siden begyndte at hysle med disse Sager, staar paa fuldstændig bar Bund. Man har i Udlandet faaet et fuldstændig korrekt udførligt statistisk Materiale, som angiver, i hvilket Forhold Ulykkestilfældenes Antal har staaet til den forsikringspligtige Del af Befolkningen, og det kan man sikkert nok

have en Del Vejledning af, om man end selvfølgelig maa erkende, at man ikke uden videre kan overføre Erfaringerne fra andre Lande paa vore hjemlige Forhold. Det Land, som er gaaet videst i Retning af Ulykkesforsikring, og som har Forholdene ordnet mest rationelt om end ikke fuldt tilfredsstillende — dog, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa — er Tyskland, og jeg tror derfor, det vilde være hensigtsmæssigt for den ærede Forslagsstiller at gøre sig noget mere bekendt, end han synes at være, med Tysklands Ulykkesforsikringsstatistik for de senere Aar. Den tyske Forsikring af Ulykkestilfælde omfatter som bekendt saavel Industrien som Landbruget, og i den Statistik angives nøjagtig fra Aar til andet ikke blot Totalantallet af Ulykkestilfælde, men tillige Forholdet mellem Totalinvaliditet og Invaliditet i ringere Grad ligesom ogsaa al forbigaaende Arbejdsudhygighed. Naar jeg da altsaa vil se paa denne tyske Statistik, tager jeg ikke de sidste Aar, fordi Ulykkestilfældenes Antal er steget i forbausende Grad i Tyskland, som det jo vistnok er Tilfældet overalt, hvor der bliver oprettet saadanne Forsikringsanstalter, navnlig da saadanne, som give en ret klækkelig Pension eller Erstatning. Det er jo ret menneskeligt eller naturligt, at under saadanne Forhold slappes Forsigtigheden ikke alene hos de paagældende Arbejdere selv, men ogsaa hos andre. Naar der ikke er nogen, som har Interesse af, at Ulykkestilfældenes Antal formindstes, er det ret naturligt, at deres Antal eo ipso forøges, og det er en af mine Hovedindvendinger mod det Princip, som er lagt til Grund for det foreliggende Lovforslag, at jeg ikke stønner, hvem der her kan have Interesse af, at Ulykkestilfældenes Antal formindstes. Jeg frygter derfor meget for, at det vil gaa os her, naar vi gennemføre denne Sag, som det er gaaet i Tyskland, at Ulykkestilfældenes Antal vil vokse i en uhyggelig høj Grad. I Tyskland have de ikke været mange Aar om at vokse med 100 pCt. Jeg tager dog ikke de sidste Aar, jeg tager Aaret 1893, og for det Aar har der i Tyskland været erstatningsberettigede Ulykkestilfælde, Død og Invaliditet inden for Industrien indtil i alt 603 pr. 400,000 forsikrede og inden for Landbruget 224 pr. 100,000 eller med andre Ord, naar man tager Middeltallet deraf for hele den tyske Ulykkesforsikring, 413 Ulykkestilfælde pr. 100,000 forsikrede. Nu erkender jeg ganske vist, som jeg sagde før, at man ikke umiddelbart kan overføre denne Statistik paa dansk Forhold. Jeg er tilbøjelig til at tro, at en stor Del Virksomheder ikke blot inden for Industrien,